

promptum erecturus, sine exceptione ullius hominis viventis & ullius temporis mortem antecedentis se nolle mortem peccatoris, sed ejus conversionem ac vitam expetere juramento interposito testatur. Unde & *Varenius* in Theologico Breviario pag. 189. ad quæstionem: An Deus in ipso damnationis instanti optet vel desideret hominis impii mortem vel damnationem? negativè respondet, cum Deus cap. XXXIII. Ezechielis v. II. non solum clarissimè pronunciet, sed etiam per vitam suam juret, se nolle mortem impii, & quidem non modo impii pœnitentiam acturi, sed etiam impii in ipso improbitatis actu finaliter morientis. Quamobrem haud absurdum est, ex oraculo hoc Prophetico concludere, quod induratis usque ad mortem gratiæ fores pateant; absurdum potius est contra perspicuam oraculi hujus veritatem illis omnem pœnitentiæ & gratiæ spem præcludere, quorum conversionem & vitam benevola Dei voluntas expetit & serio intendit. Non obstat nostræ sententiæ, quod *Autor disputationis de induratorum statu* objicit, Deum non absolute nolle mortem peccatoris, ideoque multos in impœnitentia decedere. Nam ex eo inferri nequit, quod illis, qui in impœnitentia decedunt, omnis Dei gratia, dum adhuc viverent, denegata fuerit. Nec obstat, quod ex quadam *D. Kortholti* disputatione nondum mihi visa objicitur, sermonem esse Prophetæ non de morte corporali, sed spiritali & æterna, à qua justus sit exemptus & cui impœnitens necessario & inevitabiliter sit subjectus, quod de naturali morte dici nequeat, cum multi impœnitentes naturali morte moriantur. Non enim video, quod inde contra nostram sententiam exculpi possit? Scio, quod